

Meditacions: Dijous després del I diumenge d'Advent

Reflexió per meditar dijous de la primera setmana d'Advent.

Els temes proposats són:

l'acostumament i la tebiesa;
l'engany d'edificar sobre sorra;
amb la pregària construïm
sobre roca.

«NO ENTRARÀ al Regne del cel tothom qui em diu: "Senyor, Senyor"; hi entraran només els qui compleixen la voluntat del meu Pare del cel» (*Mt 7, 21*). Aquestes paraules de Jesús, al començament de l'evangelí de la Missa, posen de

manifest, en primer lloc, l'existència d'un pla de Déu al qual vol que ens hi sumem; i, alhora, ens revela la possibilitat sempre present que rebutgem en la nostra vida aquest disseny.

«Ens escollí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls» (*Ef* 1, 4); aquesta és la voluntat de Déu per a cada cristià, el sentit de les nostres vides, el perquè i el per a què de la nostra existència. El projecte diví és que siguem sants, és a dir, que el nostre amor a Déu es desbordi en un amor sincer per tots els homes, començant pels qui tenim al nostre costat. Els camins per assolir aquesta fita són variadíssims i, en molts casos, realment sorprenents.

No obstant això, a mesura que passen els anys, en el camí es pot manifestar un cert acostumament, una rutina opaca que ens porta a la

tebior. Es pot refredar l'entusiasme amb què vivíem la nostra història d'amor amb Déu. El desig de seguir de prop Jesús segueix a l'origen de les nostres accions, però una mica més apagat, més tènue. Ens acontentem d'anar tirant, potser alimentant-nos només d'experiències del passat. Els grans ideals, doncs, ens semblen un somni i el nostre esperit d'examen no desperta el cor. No ens considerem especialment pecadors i fins i tot desitgem ser sants, però amb un desig tan feble que ajorna el moment de traduir-lo en obres.

Sant Josepmaria s'avançava davant d'aquesta possible situació i ens animava a intensificar la nostra pregària. «Em dol veure el perill de tebiesa en què et trobes quan no et veig anar seriosament cap a la perfecció dins del teu estat. —Digues amb mi: ¡no vull tebiesa!: *Confige timore tuo carnes meas!* —¡dona'm,

Déu meu, un temor filial, que em faci reaccionar!»^[1].

A L'EVANGELI d'avui, Jesús recorre a un exemple gràfic per caracteritzar la conducta de qui no ha descobert la grandesa de la voluntat de Déu per a la seva vida: «És com un home sense seny que va construir la seva casa sobre la sorra. Quan vingueren les pluges, cresqué la riuada i el vent es llançà contra aquella casa, la casa s'ensorrà i no en quedà ni rastre» (Mt 7, 26-27). El qualificatiu utilitzat, *sense seny*, mostra que tot i que desitgem projectar una vida plena, podem caure en el parany de fer-ho sense comptar amb allò essencial: sense construir des dels plans de Déu. Les causes poden ser negligència, superficialitat, mandra... I, en qualsevol cas, s'invertiran molts

esforços i despeses per a una construcció que té data de caducitat.

Encara que de vegades no sigui evident, edificar sobre roca ferma — sobre Déu— pot ser fins i tot més senzill. En canvi, la vida de la persona tèbia que construeix sobre sorra pot semblar més fàcil en teoria. Tot i que defuig el sacrifici i altres exigències de l'amor, a la pràctica no aconsegueix evitar tensions. Gairebé sense adonar-se'n, divideix el seu cor, calcula, gasta les seves energies a arribar a pactes i compromisos que no satisfan; sovint està més pendent de què diran o de comparar-se amb altres que de tenir una mirada serena de la pròpia realitat. Els sacrificis que abans eren gustosos ara són amargs, ja que no neixen del mateix amor.

Quan ens descobrim pobres en desitjos de santedat, ens podem acostar a l'escalfor del cor de Jesús.

«Els tebis —deia sant Josepmaria—
tenen el cor de fang, de carn
miserable. Hi ha cors durs, però
nobles, que, en acostar-se a l'escalfor
del cor de Jesucrist, es fonen com el
bronze en llàgrimes d'amor, de
desgreuge, s'encenen!»^[2]. Animats
per la llum de la seva mirada
amorosa, li diem amb audàcia: encén
novament la meva ànima. No deixis
que romanguí en la tristesa de la
meva ànima. Podem estar segurs que
el Senyor acollirà la nostra súplica
humil i confiada.

.....

«CERQUEU EL SENYOR, ara que es
deixa trobar; invoqueu-lo, ara que és
a prop»^[3]. Buscar el Senyor en la
pregària i restablir el diàleg personal
amb Ell ens allunya de la tebiesa. «*Et
in meditatione mea exardescit ignis* —
I, en la meva meditació, s'encén el

foc. —A això hi vas, a l'oració: a fer-te una foguera, flama viva que doni escalfor i llum»^[4]. Aquest diàleg íntim amb Jesús ens impulsarà a reforçar el canvi que desitgem per a la nostra vida; ens mourà a sintonitzar amb els desitjos de Déu i a orientar la nostra vida al seu costat.

És possible que de vegades sentim el pes de les nostres errades i que els nostres bons desitjos superin àmpliament les nostres accions. Però també és veritat que quan ens obrim a l'acció de l'Esperit Sant sabem que la nostra humil pregària és escoltada; Déu revifa els nostres desitjos, fent en nosaltres allò que ens semblava impossible. «A tu, que et desmoralitzes, et repetiré una cosa molt consoladora: al qui fa allò que pot, Déu no li nega la gràcia. Nostre Senyor és Pare, i si un fill li diu en la quietud del seu cor: Pare meu del Cel, soc aquí, ajuda'm... Si acudeix a la

Mare de Déu que és Mare nostra, va endavant»^[5].

Sobre aquest fonament ferm el Senyor podrà construir un gran edifici, més fort i més sòlid: «Tothom qui escolta aquestes paraules meves i les compleix és com un home prudent que ha construït la seva casa sobre la roca. Quan venen les pluges, creix la riuada i el vent envesteix contra aquella casa, res no la fa caure, perquè té els fonaments sobre la roca» (*Mt 7, 24-25*). D'aquesta manera podrem anar endavant amb confiança. No ens enganyarem amb els pactes que ens ofereix l'acostumament a la lluita. I, encara que hi hagi dificultats, ni les riuades ni els vents s'enduran allò essencial: el Senyor està sempre amb nosaltres i lluita al nostre costat.

Demanem ajuda a santa Maria:
«L'amor a la nostra Mare serà una alenada que encengui amb flama

viva les brases de virtuts que estan ocultes sota el caliu de la teva tebiesa»^[6].

^[1] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 326.

^[2] Sant Josepmaria, *Meditació*, 4-III-1960.

^[3] Missal romà, Dijous de la primera setmana d'Advent, Vers abans de l'evangeli.

^[4] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 92.

^[5] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, X estació, núm. 3.

^[6] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 492.

[opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-dijous-despres-del-i-
diumenge-dadvent/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-dijous-despres-del-i-diumenge-dadvent/) (25/12/2025)